

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **L. J.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Doležilkovou, advokátkou, se sídlem Ovesná 7, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2014, č. j. MSK 175650/2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2015, č. j. 18 A 11/2014 – 36,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 2. 2015, č. j. 18 A 11/2014 – 36, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 20. 1. 2014, č. j. MSK 175650/2013, a rozhodnutí Magistrátu města Ostrava ze dne 10. 12. 2013, č. j. SMO/443226/13/DSČ/Sad, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Zdeňky Doležilkové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 1. 2014, č. j. MSK 175650/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Ostrava (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 12. 2013, č. j. SMO/443226/13/DSČ/Sad, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle

§ 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 2000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1000 Kč. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 22. 8. 2013 v 8.35 hod. v Ostravě - Hrabůvce na ulici Horní, na kruhovém objezdu ve směru jízdy od Ostravy – Dubiny na ulici Dr. Martínka, jako řidič osobního automobilu Fiat registrační značky X držel v ruce telefonní přístroj.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 2. 2015, č. j. 18 A 11/2014 – 36 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Konstatoval, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému správním orgánem prvního stupně na den 20. 11. 2013 řádně předvolán dne 25. 10. 2013, přičemž byl o způsobu podání omluvy z tohoto jednání řádně poučen. Krajský soud uvedl, že žalobce ústně učiněnou omluvu ze dne 29. 10. 2013 i přes toto poučení nijak nedoložil. Žalobce důvod své neúčasti při ústním jednání doložil až dne 18. 11. 2013, což nelze považovat za bezodkladnou omluvu. Žalobcem tvrzený důvod neúčasti (dlouhodobě plánované setkání zaměstnanců společnosti, v níž pracoval) navíc nelze považovat za způsobilý důvod omluvy, neboť úřední záležitosti mají přednost před soukromými zájmy účastníků řízení, jejich pracovními úkoly, podnikatelskými aktivitami apod. Pokud se na ústní jednání žalobce ze svého vlastního rozhodnutí nedostavil, správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, projednal-li přestupek v jeho nepřítomnosti. Krajský soud dodal, že žalobce se mohl u správního orgánu včas informovat, zda byla jeho omluva akceptována či nikoli.

[3] Krajský soud uvedl, že policista obecně nemá žádný zájem na výsledku řízení a je tak nanejvýš pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Krajský soud pak v nyní posuzované věci nezjistil nic, co by výpovědi policistů jakkoli znevěrohodňovalo. Oba policisté se shodli na tom, že v den spáchání přestupku byla velmi dobrá viditelnost. I kdyby žalobce doložil, že přední boční skla jeho vozidla byla tónována (což policisté nepotvrdili a žalobce žádný důkaz k tomuto tvrzení nepředložil), pak s ohledem na velmi dobré klimatické podmínky by ani tato okolnost neměla žádný vliv na to, zda policisté mohli vidět do projíždějícího vozidla na žalobce, který v tu dobu držel telefonní přístroj v levé ruce. Oba policisté uvedli, že do vozidla viděli natolik zřetelně, že zaznamenali mobilní telefon v levé ruce žalobce přiložený k jeho uchu. Z výpovědi policisty T. F. vyplynulo, že i poté, co žalobce upozoroval vozidlo policistů a viděl, že jej oba policisté spatřili, do telefonu stále hovořil a pokračoval v jízdě. Věrohodnost výpovědi policistů nesnižuje ani to, že neuvedli značku mobilního telefonu žalobce. Pokud žalobce namítl, že měl ve vozidle handsfree sadu bezkontaktně propojenou s telefonem, nepředstavuje to okolnost, která by vylučovala spáchání přestupku. Dle krajského soudu nebyl způsobilým důkazem ani výpis telefonních hovorů žalobce, neboť správní orgány nemohly zjistit, jaké telefonní číslo při telefonování skutečně použil. Krajský soud tak byl toho názoru, že správní orgány provedeným dokazováním zjistily skutkový stav v rozsahu dostačujícím pro závěr o spáchání přestupku ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, správně provedly právní kvalifikaci přestupku, nedopustily se vad řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí, a jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že nebyly splněny podmínky pro projednání věci v jeho nepřítomnosti, neboť se z ústního jednání konaného dne 20. 11. 2013 řádně, včas a z důležitého důvodu omluvil. Z jednání úředníka Mgr. S. nabyt dojmu, že jeho omluvu ze dne 29. 10. 2013 správní orgán prvního stupně akceptuje a pokládá ji za důvodnou a včasnou a že bude vyrozuměn o novém termínu ústního jednání. Pokud tedy správní orgán prvního stupně přesto projednal věc v jeho nepřítomnosti, závažně tím porušil správní řád, zákon o přestupcích a jeho Listinou základních práv a svobod zaručené právo na spravedlivý proces. Stěžovatel rovněž popřel, že by přestupek kladený mu za vinu spáchal. Uvedl, že v době tvrzeného spáchání přestupku nedržel v ruce žádný přístroj. Výpovědi policistů pokládal za nevěrohodné s odůvodněním, že není možné, aby policista řídící vozidlo mohl sledovat řidiče jiného vozidla, které je navíc na bočních oknech vybaveno tmavými fóliemi. Stěžovatel konstatoval, že ve svém vozidle sedí tak, že jeho hlavu při pohledu z boku kryje tzv. B sloupek. Za významné pokládal i to, že tvrzení policistů, že měl telefon v levé ruce u levého ucha a telefonoval, se později změnilo na tvrzení, že telefonní přístroj pouze držel v ruce. K tomu stěžovatel dodal, že je pravák a mobilní telefon ovládá pravou rukou. Stěžovatel měl za to, že jako důkaz měl být proveden i výpis jeho telefonních hovorů, který by potvrdil, že v době spáchání přestupku netelefonoval a neměl tedy žádný důvod k tomu, aby v ruce držel telefonní přístroj. Správní orgány neověřily ani existenci a způsob fungování jeho handsfree sady a tónování (bočních) oken a jako jediný důkaz připustily pouze svědectví policistů. Správní orgány tak dle jeho názoru neprovedly všechny důkazy potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu věci, vadně provedly řízení, porušily § 52 správního řádu a jejich rozhodnutí, stejně jako napadený rozsudek, jsou tedy nezákonné.

[5] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti namítl, že se nelze ztotožnit s krajským soudem v tom, že jeho omluva nebyla včasná. Správní řád totiž nestanoví lhůtu pro podání omluvy z ústního jednání; krom toho se nejprve omluvil včas ústně a po poučení doplnil svou omluvu písemně. Vzhledem k tomu, že nebyl informován, zda je jeho omluva důvodná (zda se připouští), předpokládal, že přijata byla a ústního jednání se neúčastnil. Krajským soudem citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 90/2012 – 31 se týkalo zcela jiných skutkových okolností, neboť se v něm jednalo o žalobce, který podával svou již desátou omluvu. Stěžovatel se naproti tomu omluvil pouze jednou a žádné zkušenosti se správními orgány v tomto směru neměl, netušil tedy, že jeho omluva přijata nebyla a že se měl aktivně seznámit se zamítavým rozhodnutím, které mu navíc nebylo sděleno.

[6] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[8] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda byly splněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti stěžovatele jakožto obviněného z přestupku, tedy zda nedošlo k porušení jeho práva na to, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Podle § 74 odst. 1 věta druhá zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, lze věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Nejvyšší správní soud se tak věnoval otázce, zda je možné považovat omluvu stěžovatele za náležitou, tedy včas podanou a řádně odůvodněnou. Za včasnou lze považovat pouze takovou omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání přestupku a která současně správnímu orgánu došla nejpozději v době, kdy k ní mohl ještě před zahájením jednání přihlédnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012 – 25, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku z neúčasti u ústního jednání je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu a s ohledem na to, v jakém stadiu řízení byla omluva uplatněna (doba od zahájení správního řízení nebo doba do zániku odpovědnosti za přestupek) a zda ze spisu či jiných skutečností nevyplyvá obstrukční snaha obviněného z přestupku působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti za spáchání přestupku apod. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99).

[10] Ze správního spisu bylo zjištěno, že správní orgán prvního stupně informoval stěžovatele o ústním jednání nařízeném na den 20. 11. 2013 dne 25. 10. 2013 (viz doručka založená na č. l. 11 správního spisu). Stěžovatel v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v žalobě popsal, že se dne 29. 10. 2013 dostavil k Mgr. S. (úřední osobě pověřené k projednání jeho přestupku), aby s ním „celou věc projednal“, Mgr. S. mu měl přitom sdělit, že věc „nemůže projednat ihned a na místě, neboť jsou k tomuto jednání přizváni i policisté.“ Nejvyšší správní soud má ze stěžovatelem poskytnuté verze skutkového děje za to, že stěžovatel se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil za účelem projednání samotného přestupku. Když byl Mgr. S. jako pověřenou úřední osobou zpraven o tom, že věc okamžitě vyřešit nelze a že je v ní nařízeno ústní jednání, odpověděl, že se k jednání nemůže dostavit. Nato ho Mgr. S. upozornil, že má podat písemnou omluvu (tuto verzi skutkového děje potvrzuje i správní orgán prvního stupně v předkládací zprávě žalovanému). Dne 18. 11. 2013 se stěžovatel znovu dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně, již s písemnou omluvou. Stěžovatel i správní orgány se

pokračování

pak shodují v tom, že pověřená úřední osoba (patrně Mgr. S.) písemnou omluvu osobně nepřijala a stěžovateli doporučila, aby ji podal na podatelně, což stěžovatel učinil. V písemné omluvě zaměstnavatel stěžovatele potvrdil, že se stěžovatel od 19. 11. 2013 do 20. 11. 2013 účastní celorepublikového setkání obchodního oddělení v Žirovnici. Dne 20. 11. 2013 v 8.00 hod. provedl správní orgán prvního stupně ústní jednání v nepřítomnosti obviněného, který se k ústnímu jednání nedostavil. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí konstatoval, že pro projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele byly splněny zákonné podmínky, neboť písemnou omluvu stěžovatele nelze považovat za bezodkladně potvrzenou a doloženou existencí důležitých důvodů jeho neúčasti. Krajský soud názor žalovaného potvrdil v napadeném rozsudku.

[11] Nejvyšší správní soud při svém rozhodování vycházel z toho, že meze práva na spravedlivý proces, které je jedním ze základních práv garantovaných Listinou základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1 a 2) a které se uplatní rovněž v řízení o přestupku, je třeba interpretovat v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny. Nabízejí-li se přitom dvě interpretace, z nichž jedna hovoří ve prospěch výkonu práva na spravedlivý proces a druhá proti němu, musí soud vždy zvolit výklad první. Co se hodnocení včasnosti stěžovatelovy omluvy týče, Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že jeho omluva se dostala do dispozice správního orgánu prvního stupně bezmála tři týdny poté, co mu stěžovatel poprvé oznámil, že se nebude moci jednání nařízeného na den 20. 11. 2013 zúčastnit. Zároveň je třeba přihlídnout k tomu, že stěžovatel omluvu podal dva dny před stanoveným ústním jednáním; nejednalo se tak o zjevnou snahu jednání zmařit (takový závěr by přicházel v úvahu např. tehdy, pokud by stěžovatel omluvu obdobné povahy podal méně než 24 hodin před termínem jednání). Stěžovatel rovněž svou omluvu předal osobně přímo pověřené úřední osobě a správní orgán prvního stupně tak mohl jejím prostřednictvím tuto procesní situaci se stěžovatelem na místě vyřešit. Pokud správní orgán prvního stupně v předkládací zprávě žalovanému uvedl, že „byl v té době vytvářen dokument a nebylo možno toto podání ihned zaevidovat“, pak se jedná o okolnost, kterou nelze přičítat k tíži stěžovatele. Ohledně stěžovatelem uplatněného důvodu jeho neúčasti při ústním jednání (tj. účast na dlouhodobě naplánovaném setkání obchodního oddělení) Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgány ani krajský soud nepostupovaly v intencích shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009 – 99, neboť důležitost důvodu omluvy stěžovatele vůbec nehodnotily v kontextu dosavadního průběhu řízení (k tomu srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009 – 66). Již skutečnost, že stěžovatel dvakrát osobně kontaktoval správní orgán prvního stupně a projevoval snahu o projednání věci, resp. dosažení změny termínu ústního jednání, nasvědčuje tomu, že jeho procesní aktivita nebyla vedena snahou způsobit průtahy v řízení s cílem dosáhnout případného zániku odpovědnosti za přestupek. Pro posouzení věci je zcela zásadní i to, že jeho písemná omluva ze dne 18. 11. 2013 představovala první a jedinou omluvu z nařízeného ústního jednání. Stěžovatel se měl přestupku dopustit dne 22. 8. 2013 a v den nařízeného ústního jednání (20. 11. 2013) tedy zbývalo do zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku plynutí času více než devět měsíců (srov. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích). Ze správního spisu nevyplývá ani žádná jiná okolnost, z níž by se dalo usuzovat na obstrukční snahu stěžovatele.

[12] Krajský soud a správní orgány tedy pochybily, když svůj závěr o splnění podmínek pro projednání přestupku v nepřítomnosti stěžovatele založily pouze na tom, že stěžovatelova písemná omluva nebyla bezodkladná a byla podána z důvodu překážky na jeho straně. Soukromé záležitosti sice zpravidla nemají mít přednost před záležitostmi úředními, avšak při hodnocení řádnosti omluvy z jednání je vždy třeba přihlížet k tomu, zda realizace práva obviněného z přestupku na projednání věci v jeho přítomnosti nesměruje k vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit projednání přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 10/2013 - 32). Krajský soud a žalovaný se však při posouzení podmínek uplatňování tohoto práva stěžovatelem omezili na formální hodnocení časového odstupu od jeho první (ústní) žádosti o přeložení nařízeného termínu jednání do dne podání písemného znění omluvy, aniž by vzali v potaz veškerou procesní aktivitu stěžovatele v řízení o přestupku a vedli úvahy ohledně toho, zda tato aktivita měla skutečně obstrukční charakter či nikoli.

[13] Z toho, jak stěžovatel v průběhu správního řízení vystupoval, je zřejmé, že měl zájem se jednání osobně zúčastnit a vyvíjel za tím účelem adekvátní aktivitu. Po dle názoru Nejvyššího správního soudu by bylo nepřiměřeně přísné zbavit stěžovatele možnosti účasti při jednání za situace, kdy dvakrát vešel v osobní kontakt s příslušnou úřední osobou, dle svých možností se snažil podložit důvod své omluvy a dosáhnout přeložení termínu jednání na jiný den. Dostát obecně stanovené povinnosti součinnosti a patřičné vstřícnosti pracovníků správních orgánů vůči adresátům veřejné správy (viz zejm. § 4 správního řádu) v daném případě nepochybně zahrnovalo seznámit stěžovatele při jeho dostavení se na úřad dne 18. 11. 2013 s náhledem pověřené osoby na dostatečnost jeho písemné omluvy, byť ji úředník sám nepřijal a po jejím zhlédnutí odkázal stěžovatele na podatelnu. Několikařádkové vyjádření zaměstnavatele stěžovatele jistě nevyžadovalo žádnou hlubší úvahu a za daných okolností bylo snadné a i lidsky vhodné a žádoucí stěžovateli sdělit, že taková omluva nebude považována za řádnou, aby podle toho mohl zvážit své další kroky v řízení. V této věci zvolený úřední postup byl navzdory snaze stěžovatele věc vyřešit velmi odosobněný a formální, aniž by pro to byly objektivní důvody (tkvící např. v jeho předchozím chování, časové tísní apod.), a co je podstatné, vedl ve svém důsledku k porušení stěžovatelových práv ve správním řízení. Takové jednání vzdaluje výsledek správního řízení od jeho účelu, kterým je řádné projednání důvodnosti obvinění z přestupku při dodržení garantovaných práv účastníka řízení, a nikoli jen prosté vyřízení věci.

[14] Stěžovateli je možné přisvědčit i v tom, že odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2013, č. j. 9 As 90/2012 - 31, nebyl přílehlavý. Citovaný rozsudek řešil případ obviněného z přestupku, který v přestupkovém řízení podal deset omluv z nařízeného jednání, přičemž jeho procesní aktivita byla patrně vedena s úmyslem dosáhnout zániku odpovědnosti za jeho spáchání (aktivita obviněného v řízení o přestupku se omezila pouze na zasílání omluv z ústního jednání; obviněný z přestupku se čtyři dny poté, co mu jeho ošetřující lékař diagnostikoval onemocnění, které mu po následující čtyři měsíce bránilo účastnit se nařízených jednání, dopustil dalšího přestupku, a to v místě podstatně vzdáleném od jeho místa pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti atp.). Naproti tomu z okolností shrnutých v předchozích dvou odstavcích

pokračování

tohoto rozsudku má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatelova procesní aktivita žádné znaky poukazující na její možný obstrukční charakter nevykazovala.

[15] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti obviněného podle § 74 odst. 1 věta druhá zákona o přestupcích splněny nebyly. Pokud krajský soud založil napadený rozsudek na opačném názoru, zatížil jej vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jelikož se stejného pochybení dopustily i správní orgány, Nejvyšší správní soud rovněž přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. S ohledem na to, že v dalším řízení o přestupku může dojít k ústnímu jednání v přítomnosti stěžovatele a k novým skutkovým zjištěním, nepovažuje Nejvyšší správní soud za nutné vyjadřovat se i ke zbývajícím částem kasační stížnosti, v níž stěžovatel popíral samotné spáchání přestupku a namítal vady dokazování ve správním řízení. Nejvyšší správní soud proto jen obecně poznamenává, že závěr o spáchání přestupku musí být podložen vyhodnocením obsahu a věrohodnosti provedených relevantních důkazů. Stěžovatele lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že stěžovatel mobilní telefon při řízení motorového vozidla držel v ruce. V nyní posuzované věci proti sobě v podstatě stojí protichůdná tvrzení policistů a stěžovatele a správní orgány přijaly své závěry o skutkovém stavu na základě dvou paralelních důkazů – výpovědí policistů. Za situace, kdy oba zasahující policisté v přestupkovém řízení shodně vypověděli, že stěžovatel jako řidič vozidla držel telefonní přístroj v levé ruce u levého ucha (policista T. F. pak přímo uvedl, že stěžovatel do telefonu hovořil), pak dle názoru Nejvyššího správního soudu může mít v řízení svůj význam i důkaz výpisem hovorů, jehož se dovolává stěžovatel v kasační stížnosti. To ovšem za předpokladu, že bude zjištěno, že stěžovatel v rozhodné době měl (ev. užíval) jediný telefon (ve smyslu účastnické číslo); v podrobnostech viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení správních rozhodnutí vydaných v prvním i v druhém stupni, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i tato ve výroku označená rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.). Tento názor lze shrnout tak, že v přestupkovém řízení nebyly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele.

[17] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi,

který ve věci úspěch neměl. V nyní posuzované věci byly provedeny čtyři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Mezi tyto úkony spadá převzetí a příprava zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby ze dne 13. 3. 2014 jakožto písemné podání soudu týkající se věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jež učinil zástupkyně stěžovatele v řízení před krajským soudem. Ve věci se konalo před krajským soudem dne 17. 2. 2015 jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu], jehož se zástupkyně stěžovatele zúčastnila, přičemž celková doba jednání byla 70 minut (8.00 – 9.10 hod.). V rámci řízení o kasační stížnosti přiznal Nejvyšší správní soud stěžovateli náhradu nákladů řízení za písemné podání ve věci samé – kasační stížnosti ze dne 30. 3. 2015 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Celkem tak náklady řízení tvoří součet částky 8000 Kč za soudní poplatky (3000 Kč za žalobu, 5000 Kč za kasační stížnost) a 13 600 Kč za právní služby (čtyřikrát 3400 Kč). Protože zástupkyně stěžovatele je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku 2856 Kč odpovídající dani, kterou je povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 24 456 Kč je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu